

Jók voltunk, jók és engedelmesek

Nemzedékemnek

Jók voltunk, jók és engedelmesek,
mint a cigánymeggyel teleaggatott kisfiúk a sétatéren,
nem tapostuk le a gyöpöt s nem aknáztuk
alá a parkba kiültetett dáiákat.
Jók voltunk, jók és engedelmesek:
a hátbarugdosott, kósza kuttyákért
még álmunkban is fölszisszentünk,
de a meghunyászkodó férfiak szemét,
mint egy karambol vértócsáit, kikerültük.
Jók voltunk, jók és engedelmesek,
láttuk Grúzia szikláit bátor napsütésben,
ittuk borát,
láttuk a hazaballagó Fekete-tengert alkonyatkor
s a száj nélkül maradt ősi isteneket
és bársonyos gyömmorral vacsoráztunk meg csakazértis.
A tormás fartőhöz Mozart muzsikált nekünk
hideg csillagon állva.
Jók voltunk, jók és engedelmesek,
szél fújt, félrebillentek velünk az évek,
mint lassan forduló repülőgép egy kivilágított
város fölött,
fölcsapott hozzánk a reklámtűz s a világtűz
finom pernyéje,
a fogadásra siető tábornokok váll-lapja sárgán izzott,
de mi inkább Jancsó paradicsomi nőit néztük
a mozivásznon
s a sírkeresztekre aggatott, perverz kis bugyikat
fogvacogva.
Jók voltunk, jók és engedelmesek,
sajgó orrcsontunk fölött szoknyásan
lépkedett át a balszerencse,
céljához ért velünk a múlt,
de mi még mindig egy trombitás bál emlékét
dédelgettük a háborúból,
mintha megtömött, rózsaszín zsák
álmodott volna helyettünk éjszakánkint.

Egy korszak emléke

*Léggömbök emelték magasba
a virágcsokrokat
kezek helyett.
Aki álmodni tud, nem lepődik meg ilyen csodán.
Én csak álltam a tér sarkán trombita-zsivajban
falfehéren
s néztem a kézfejemet:
eldobni való ócskavasat.*

Mint cigarettázó sírásók

*Fölébredek,
ablakot nyitok,
hosszan nézem a dermedt Börzsönyt,
hosszan a földre fektetett tükröt: a Dunát.
Egy sirály leng fölötte gyűrődve,
alacsonyan. Vagy tán rosszul látok
s elveszett, fehér fejkendődet
találta meg a bokrok közt a szél évek után
s azt dobta föl magasba, váratlanul?
Valaki a robogó vonat ablakából
ugyanazt a lebegést nézi,
ugyanazt a gyűrődő fehérséget
és nem sápad el,
és nem esik össze,
és nem húzza meg a vészféket,
és nem hallja, hogy fagyos föld
zúhog a koporsódra egyfolytában —
Áll csak és bámul a vágató ablakkeretben,
várja egy város hangos tornyokkal, kertkapukkal,
rágóújt, suhan vele a füst,
suhan vele a részvétlenség,
magamra hagy ő is a hegyel,
mint cigarettázó sírásók a sárga dombbal.*